

dette Ønske ikke har fundet Tilslutning, have de sluttet sig til Forslaget, saaledes som det nu er fremsat og vedtaget i Folketinget. Fra Skjødstrup Sogn er der senere kommet Ønske om at faa Tingstedet der, men heller ikke dette har fundet Billigelse. Derimod har Ministeriet støttet et Andragende, som gik ud paa, at Hornslet skulde være Tingsted, og det er ret naturligt. Der har nemlig været Tingsted der hver 14de Dag; der er Distriktslæge, Forligskommission, Sygehus m. m. Det er en stor Landsby med ca. 700 Indbyggere, og Kommunen har givet Tilsagn om at yde ikke blot fri Byggeplads, men ogsaa en ret klækkelig Sum til Opførelse af vedkommende Bygninger. Derfor er det ret naturligt, at Hornslet bliver valgt. Det er det mest centrale Sted i Herredet; derfra til Herredets søndre Kant er der kun et Par Mil, og der er gode Vej- og Jernbaneforbindelser, som gøre, at dette Sted netop egner sig til Tingsted. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag, som det er vedtaget af Folketinget, og ønsker, at det maa finde hurtig Fremme her i Tinget.

Da ingen flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om nogle Ændringer i den militære Retspleje.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 415 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Forsvarsministeren (J.C. Christensen): I det andet Ting udtalte en af Opponenterne mod dette Lovforslag, at det var en ny Lap paa en gammel Klædning, og denne Udtalelse accepterede jeg, idet den i Virkeligheden er ganske betegnende. Den Klædning, der her er Tale om at reparere paa, er nemlig en meget gammel Klædning. Den militære Retspleje er en gammel Klædning, og hvad vi ønske her, er en Forbedring paa nogle Punkter, navnlig paa et væsentligt Punkt. Alle-

rede under Enevælden erkendte man, at det vilde være meget gavnligt, om vi fik en Overinstans for militære Domme, og først i Fyrreerne blev der nedsat en Kommission til at overveje Sagen. I 1847 resolverede Kongen, at der skulde indrettes en Overinstans for militære Domme; men saa kom det bevægede Aar 1848 og Krigsaarene, og Sagen blev da ikke fremmet. Først efter Krigsaarene blev der stillet Forslag af Krigsminister Hansen om en Reform af den militære Retspleje paa Grundlag af daværende Generalauditør Scheels Arbejde. Dette blev ikke fremmet, fordi vi i Mellemtiden havde faaet Grundlovens Løfteparagraf om en Omordning af den borgerlige Retspleje. Man mente da, at det var rimeligt at udsætte den militære Retsplejes Reform, indtil denne, som man mente, temmelig nærliggende Reform blev ført ud i Livet paa det borgerlige Omraade. Aarene gik, Kommissioner blev nedsatte, og der kom intet Resultat fra Lovgivningsmagtens Side. Vi fik saa den ny Hærlov af 1867. Atter blev der forelagt Lovforslag om en Reform af den militære Retspleje, men atter blev den udsat under Henvisning til den borgerlige Retspleje, som der paa ny nedsattes en Kommission til at overveje, og saaledes er Tiden gaaet til Dato. Imidlertid er Trangen til denne Overinstans ikke bleven mindre i de over 60 Aar, som ere forløbne Tværtimod, Trangen er til Stede, og man savner denne Appellinstans. Nærværende Lovforslag gaar derfor ud paa at indføre denne, og jeg har ment, at en Henvisning til den nær forestaaende Reform af den borgerlige Retspleje ikke var tilstrækkelig til at undlade at fremsætte dette Lovforslag, til Dels fordi der staar i en af Paragrafferne i det forelagte Lovforslag om den borgerlige Retspleje, at denne Lov først træder i Kraft to Aar efter, at den er vedtagen i Rigsdagen, og dernæst fordi vi vide, at et saa stort Værk tager nogle Aar, inden det bliver gennemført. Og da en Revision af Straffeloven formentlig ogsaa ligger for, vil hele Systemet ikke blive gennemført før efter en Række af Aars Forløb. I vort Naboland Norge, hvor man gennemførte en Reform af den borgerlige Retspleje, jeg tror i 1887, fik man først den militære Ordning gennemført i Aaret 1900, altsaa efter 13 Aars Forløb. Jeg mener derfor, som sagt, at en saadan Henvisning for Rigsdagen ikke er tilstrækkelig til at undlade at fremme dette Forslag; for mig var den ikke tilstrækkelig til at undlade at fremsætte det.